

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 11/07/2023

**NỘI DUNG HỌC TẬP “TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC”
“PHẦN II - CHƯƠNG VI – NÓI RÕ GIÁO DỤC CỦA PHẬT ĐÀ” (BÀI MƯỜI)**

Hòa Thượng nói: **“*Học Phật chính là học làm người, học làm một người đạt đến “Chí thiện viên mãn”. Trong nhà Nho cũng nói, chúng ta phải học để làm một người đạt đến “chí u chí thiện”, một người đạt đến thiện tột cùng*”**. Nhiều người học Phật để mong được bình an, mạnh giỏi, phát tài. Nhà Phật và nhà Nho có điểm tương đồng là học để làm người đạt đến **“chí thiện viên mãn”**. Người học Phật phải giống như những chiến binh phải luôn nỗ lực vượt qua tập khí, phiền não của mình. Chúng ta có phước báu thì vận mạng của chúng ta sẽ được an bài một cách chu đáo. Trong quá trình học Phật, chúng ta sẽ trải qua nhiều mức độ như sơ quả, nhị quả, tam quả và cuối cùng, khi chúng ta đạt đến chí thiện viên mãn thì chúng ta sẽ thành Phật. Chúng ta thành Phật là chúng ta hoàn thành học nghiệp, chúng ta thực hiện công cuộc độ sanh thì đó mới là việc làm cứu cánh viên mãn. Buổi sáng, nếu chúng ta không dũng mãnh, mạnh mẽ thì chúng ta cũng sẽ không thể dạy học đúng giờ. Nếu chúng ta dạy sớm liên tục trong hơn 3000 ngày thì chúng ta đã giống như những chiến binh.

Hòa Thượng nói: **“*Chúng ta phải làm được đến chí thiện là cái thiện đạt đến cùng tột, đạt đến cứu cánh viên mãn. Nhà Nho và nhà Phật đều có chung những phương pháp nền tảng để đạt đến chí thiện, trong nhà Nho là “Tam Cương”, “Bát Đức”, trong nhà Phật là “Tứ Hoằng Thệ Nguyện”, “Lục Độ*”**. **“*Bát đức*”** là **“*Hiếu, Đễ, Trung, Tín, Lễ, Nghĩa, Liêm, Sĩ*”**. **“*Tứ Hoằng Thệ Nguyện*”** là **“*Chúng sanh vô biên thệ nguyện độ, phiền não vô tận thệ nguyện đoạn, pháp môn vô lượng thệ nguyện học, Phật đạo vô thượng thệ nguyện thành*”**. Bốn thệ nguyện này là tinh thần của Bồ Tát Đạo, của Phật pháp Đại Thừa. Chúng ta muốn độ sanh thì chúng ta phải đoạn phiền não. Chúng ta đoạn tập khí, phiền não để việc phục vụ chúng sanh của chúng ta tốt hơn, viên mãn hơn.

Chúng ta vừa hoàn thành những giấy tờ, thủ tục cần thiết để sắp tới, chúng ta mở khoá trải nghiệm hè trong ba ngày ở Đà Nẵng. Chúng ta muốn phục vụ xã hội, cộng đồng thì chúng ta phải đủ tư cách pháp nhân. Chúng ta muốn làm được thì chúng ta phải có đại nguyện **“*chúng sanh vô biên thệ nguyện độ*”**. Chúng ta muốn phát được đại nguyện **“*chúng sanh vô biên thệ nguyện độ*”** thì chúng ta phải **“*phiền não vô tận thệ nguyện đoạn*”**. Phiền não là tâm sợ được mất, hơn thua, tốt xấu. Chúng ta đoạn hết phiền não thì việc phục vụ chúng sanh của chúng ta mới đạt đến cứu cánh viên mãn.

Nhiều người học Phật nhưng tâm lượng của họ vẫn nhỏ hẹp. Điều này giống như một con heo đi giữa bầy sư tử, con heo cũng bắt chước dáng đi của con sư tử nhưng khi con sư tử gầm lên dữ dội mãnh thì con heo kêu éc éc! Chúng ta quán sát xem chúng ta đang giống sư tử hay giống heo? Phật là đấng pháp vương, người học Phật là con của đấng pháp vương, nếu chúng ta không được nhắc nhở thì chúng ta sẽ quên đi điều này! Phật đã nói: **“Ta là Phật đã thành, chúng sanh là Phật sẽ thành”**. Trong chúng ta đã có sẵn năng lực thành Phật. Chúng ta vốn có đầy đủ trí tuệ, đức năng, tướng hảo của Như Lai. Trí tuệ, đức năng, tướng hảo của chúng ta đã bị vô lượng phiền não che mắt. Hiện tại, chúng ta không đủ dũng mãnh tinh tấn đoạn trừ phiền não, đây là những điều chướng ngại công cuộc độ sanh của chúng ta. Nhiều người tu hành đã bị **“tài, sắc, danh, thực, thụ”** dụ dỗ. Một chút tiền tài, danh lợi cũng có thể khiến chúng ta mất đi đạo tâm. Hòa Thượng nói: **“tài, sắc, danh, thực, thụ Địa ngục ngũ điều căn”**. Chúng ta nhiễm một trong năm thứ thì chúng ta đã mở ra một đại lộ dẫn chúng ta đi thẳng vào Địa ngục.

“Lục độ” là **“Sáu phép tu của Bồ Tát gồm bố thí, trì giới, nhẫn nhục, tinh tấn, thiền định, trí tuệ”**. Hàng ngày, trong khởi tâm động niệm, hành động tạo tác chúng ta phải luôn thực tiễn sáu phép tu của Bồ Tát. Chúng ta thường bố thí tiền nhưng đây chỉ là một phương diện rất nhỏ của bố thí. Chúng ta lo nghĩ cho người, dùng phương tiện thiện xảo giúp cho người thì đó cũng là chúng ta bố thí. **“Trì giới”** là chúng ta tuân thủ chuẩn mực, phép tắc. Khi chúng ta đỗ xe mà chúng ta đỗ đè lên vạch thì chúng ta cũng đã không tuân thủ chuẩn mực. Chúng ta tuân thủ chuẩn mực, khởi tâm động niệm, hành vi của chúng ta giống Bồ Tát thì chúng ta đã trở thành Bồ Tát. Có những người mong rằng, tự nhiên một ngày mình sẽ hóa thành Bồ Tát. Khi chúng ta đối nhân xử thế chính là chúng ta đang hành Bồ Tát hạnh.

Hòa Thượng nói: **“Tinh thần của nhà Phật và nhà Nho rất gần nhau. Khổng Lão Phu Tử và Đức Phật có tư tưởng, kiến giải, hành trì, giáo học rất phù hợp với nhau. Điều này chính là: “Anh hùng sở kiến, đại lược tương đồng”**. **Cái thấy của các bậc anh hùng, các bậc Thánh Nhân là giống nhau**”. Chúng ta có cái thấy, việc làm giống nhau thì khi gặp chúng ta sẽ thấy rất hợp nhau giống như anh em một nhà. Chúng ta học Phật là chúng ta học làm một người tốt, người sáng suốt, minh bạch đạt đến **“chí thiện viên mãn”**. Chúng ta làm đúng nguyên lý, nguyên tắc Phật dạy thì chính là chúng ta đang đi trên con đường Phật dạy. Chúng ta không làm theo lời Phật dạy thì chúng ta đi vào sinh tử, luân hồi cũng đáng đời! Phật Bồ Tát dạy bảo, Tổ Sư Đại Đức làm ra tấm gương nếu chúng ta không học, không làm thì chúng ta sinh tử cũng đáng!

Chúng ta thường than trách cuộc đời của chúng ta nhiều khó khăn, chướng ngại mà chúng ta không biết rằng đó là do đời này và các đời trước chúng ta đã chướng ngại người. Chúng ta càng gặp chướng ngại thì chúng ta phải càng dũng mãnh, tinh tấn. Hiện tại, chúng ta gặp chướng ngại trong công việc, trong đời sống nhưng đó chưa phải

là chướng ngại lớn, khi chúng ta gặp chướng ngại đến từ chính mình thì đó mới là chướng ngại lớn. Chúng ta không sử dụng được mắt, chân, tay thì chúng ta còn đủ tinh táo để dừng mãi, tinh tấn không?

Hiện tại, nhiều giác quan của tôi đã không còn theo ý tôi, mắt tôi phải đeo kính, hàng ngày, vào buổi sáng tôi đều phải uống một viên thuốc. Thân tứ đại của chúng ta do đất, nước, gió, lửa hợp thành, đồng thời, nghiệp lực do chúng ta đã tạo từ nhiều đời nhiều kiếp cũng đang dần đến. Hòa Thượng nói: **“Oan gia trái chủ từ bi hơn chúng ta nhiều! Trong quá khứ, có thể chúng ta đã đoạt mạng họ nhưng đời này, họ vẫn từ bi cho chúng ta có sức khỏe, có thời gian để chúng ta làm những việc cần làm!”**. Hòa Thượng rất sáng suốt nên Ngài đã nhìn thấy rõ điều này. Oan gia trái chủ vẫn để chúng ta có thời gian làm việc lợi ích chúng sanh, tu hành, tích công bồi đức để họ có thể nương nhờ. Nếu họ lấy mạng chúng ta luôn thì họ cũng không được lợi ích, khi đó sẽ: **“Lưỡng bại câu thương”**, đôi bên cùng tổn hại. Oan gia trái chủ vẫn chướng ngại chúng ta nhưng ở mức nếu chúng ta cố gắng thì chúng ta vẫn có thể vượt qua.

Khi đến tuổi lập gia đình thì người thế gian thường dừng mãi, tinh tấn để xây dựng sự nghiệp, kiếm tiền. Chúng ta học Phật, chúng ta phải lấy mục tiêu **“chúng sanh vô biên thế nguyện độ”** để chúng ta dừng mãi, tinh tấn đoạn phiền não. Trong **“Tứ hoàng thế nguyện”** trước tiên chúng ta thực tiễn: **“Chúng sanh vô biên thế nguyện độ, phiền não vô tận thế nguyện đoạn”**. Để thực hiện được điều này thì hàng ngày chúng ta phải thực hành Bồ Tát Đạo là **“bố thí, trì giới, nhẫn nhục, tinh tấn, thiền định, trí tuệ”**. Hàng ngày, chúng ta phải có sức định, chúng ta có định thì chúng ta giải quyết mọi việc không hấp tấp, vội vàng.

Hòa Thượng nói: **“Chúng sanh đời đời, kiếp kiếp trong vòng sinh tử luân hồi không thể thoát ra nên trên Kinh gọi họ là những kẻ đáng thương! Phật Bồ Tát nhìn thấy rõ tình hình của chúng sanh sáu cõi còn phàm phu chúng ta vẫn đang mê trong sáu cõi, chúng ta không hiểu được chân tướng sự thật. Chúng ta tử tử thế thế thì chúng ta sẽ nhận ra chúng ta chính là những “kẻ đáng thương”**. Chúng ta mơ mơ hồ hồ đến rồi lại mơ mơ hồ hồ mà ra đi. Chúng ta phải dừng mãi, tinh tấn để lần sau chúng ta không mơ hồ đến mà chúng ta đến vì thừa nguyện tái lai.

Hòa Thượng nói: **“Thế Tôn đã dành cả cuộc đời để hoằng pháp lợi sanh, giảng Kinh, nói pháp, Ngài không có danh phận, không có địa vị. Quan hệ giữa Thế Tôn với chúng ta là mối quan hệ Thầy trò. Mối quan hệ này vẫn là cái thấy của phàm phu còn Thế Tôn hoàn toàn không có khái niệm này. Nếu Ngài có khái niệm này thì Ngài không thể thành Phật vì còn thấy có Thầy và trò thì vẫn là còn thấy hai pháp. Phật pháp là pháp bất nhị, là pháp không hai. Nếu chúng ta còn thấy hai pháp thì chúng ta vẫn còn phân biệt. Thế Tôn giảng Kinh nói pháp căn cứ vào nguyên lý, nguyên tắc này”**.

Phật đến thế gian để phục vụ chúng sanh vô điều kiện. Chúng ta học Phật chúng ta cũng phải phục vụ chúng sanh vô điều kiện. Phật pháp là pháp bất nhị. Tất cả chư Phật Bồ Tát đến, đi, làm không có chướng ngại. Chúng ta có chướng ngại vì chúng ta vẫn phân biệt, chấp trước. Chúng ta vẫn thấy mình đang phục vụ chúng sanh, chúng ta vẫn thấy chúng sanh đang được chúng ta phục vụ. Hòa Thượng nói: “**Việc tốt cần làm, nên làm không công, không đức**”. Việc tốt mà đủ duyên thì chúng ta làm. Việc tốt nhưng chưa đủ duyên thì chúng ta không cưỡng cầu. Chúng ta thường cho rằng chúng ta đang làm việc tốt nên chúng ta cưỡng cầu là việc đó phải như thế này, phải như thế kia nên chúng ta phiền não. Phật Bồ Tát, Tổ Sư Đại Đức dạy chúng ta: “**Chỉ thành cảm thông**”. Khi tâm chúng ta đạt đến mức “*chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi*” thì chúng ta làm mọi việc sẽ không có chướng ngại.

Sắp tới chúng ta sẽ tổ chức trại hè ở Đà Nẵng, hiện tại, chúng ta chỉ cần có thêm nhân lực, có người phát tâm làm là được. Tài lực sẽ tự nhiên đến, chúng ta không cần phải lo nghĩ về điều này. Mỗi người phát tâm đến làm thì họ sẽ mang theo phước báu mà họ đã có đến. Mỗi người ở thế gian đều có phước, người đến làm cùng chúng ta thì họ sẽ mang theo phước của họ. Chư Phật Bồ Tát đến thế gian không có phân biệt, chấp trước, các Ngài chỉ có một mảng tâm chân thành phục vụ chúng sanh. Đây là tâm “*vô duyên đại từ*”, “*đồng thể đại bi*”. Chúng ta học Phật Bồ Tát chúng ta cũng phục vụ chúng sanh vô điều kiện, không phân biệt, màu da, tôn giáo. Chúng ta phục vụ người không phải để người tốt với chúng ta, chỉ cần họ được tốt là được!

Hòa Thượng nói: “**Phật Bồ Tát có trí tuệ cao độ nên phương thức, cách làm của các Ngài khéo léo đến cùng tột do vậy nên các Ngài luôn đại tự tại, không có chướng ngại**”. Chúng ta có dám đem thân, tâm của chúng ta để Phật Bồ Tát mượn không? Điều này nghĩa là thân, tâm chúng ta phải làm y như Phật Bồ Tát đã làm, nếu chúng ta làm được như vậy thì chúng ta cũng sẽ đại tự tại.

Mỗi người thế gian đều có phước, khi họ đến với chúng ta thì họ tự mang phước của họ đến, chúng ta chỉ cần giúp họ, tạo duyên để phước của họ được thêm lớn. Chúng ta phải hiểu được cách làm của Phật Bồ Tát để chúng ta nỗ lực làm theo, chúng ta làm như Phật đã làm thì chúng ta nhất định không có chướng ngại. Chúng ta nhất định phải bắt đầu từ đoạn phiền não để chúng ta có thể độ chúng sanh. Mục đích chúng ta độ chúng sanh là để chúng ta đoạn phiền não. Chúng ta làm hai việc này viên mãn thì chúng ta sẽ viên thành Phật Đạo, chúng ta sẽ được tự tại vãng sanh. Chúng ta không còn mơ mơ hồ hồ ra đi mà chúng ta sẽ biết trước thời gian ra đi.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!